

N:o 5.

Ank. till Riksd. Kansli den 27 Febr. 1877, kl. 2 e. m.

Betänkande, i anledning af väckt motion om ändring af § 1 i Kongl. Kungörelsen den 12 Juli 1861 angående skatt för hundar.

Uti en inom Riksdagens Andra Kammare väckt motion (N:o 28) som blifvit till Bevillnings-Utskottet hänvisad, har Herr *E. Clairfelt* föreslagit, att Riksdagen ville för sin del besluta, det skall i § 1 i Kongl. kungörelsen den 12 Juli 1861 angående skatt för hundar erhålla följande förändrade lydelse:

»Såväl i stad, som inom församling å landet måge, på förra stället stadsfullmäktige eller, der sådane ej finnas, allmän rådstuga och på landet kommunalstämma icke allenast besluta huruvida för hundar eller särskilda slag af dem skatt årligen bör utgöras, utan äfven bestämman beloppet af den skatt, dock ej öfverstigande 15 kronor, som en hvar inom kommunen boende person, hvilken eger eller innehar hund, skall för hvarje sådant djur erlägga.

Statens skogs- och jägeribetjente äro dock för de hundar, som de i och för sina tjänster underhålla, frie från beskattning.»

Såsom bekant, var det vid 1859—1860 årens riksdag som nu gällande beskattning för hundar här i riket infördes. Inom samtliga riksständer väcktes då motioner i ämnet.

Rikets Ständer, som — lika med deras Bevillnings-Utskott, till hvars förberedande handläggning motionerna varit hänvisade — ansågo nämnda beskattning lämpligast böra tilläggas kommunal egenskap, beslöto, på Utskottets hemställan, att icke blott hvarje särskild stad, ehvad den bestode af en eller flera församlingar, utan ock hvarje församling å landet skulle ega rätt bestämman, huruvida, till hvad belopp och för hvilka slag af hundar kommunen för längre eller kortare tid ville ålägga hvar och en inom kommunen boende person, som innehade hund, ehvad han deraf

vore egare eller icke, en årlig, till kommunen ingående skatt, *hvilken dock icke finge öfverstiga fem r:dr r:mt för hvarje sådan hund* och hvilken skatt kommunen egde använda för sina egna behof.

I underdånig skrifvelse af den 9 Juni 1860 anmälde Rikets Ständer för Kongl. Maj:t detta sitt beslut samt anhöllo, det Kongl. Maj:t täcktes utfärda nådig författning i ämnet och dervid meddela de närmare föreskrifter, som kunde finnas vara af behovet påkallade.

Med gillande af Rikets Ständers beslut, lät Kongl. Maj:t sedermera den 12 Juli 1861 utfärda nådig kungörelse angående skatt för hundar.

Uti denna kungörelse har den af Herr Clairfelt i hans ofvanberörda motion åberopade § 1 följande lydelse:

»Såväl i stad, som inom församling å landet, måge der röstegande invånare, på förra stället inför Magistraten i den ordning, som för bestämmande af utskylder till staden finnes stadgad, och inom landtförsamling vid behörigen utlyst sockenstämma, icke allenast besluta, huruvida för hundar eller särskilda slag af dem skatt årligen bör utgöras, utan äfven bestämma beloppet af den skatt, dock ej öfverstigande fem riksdaler riksmynt, som enhvar inom kommunen boende person, hvilken eger eller innehar hund, skall för hvarje sådant djur erlägga.

Statens skogs- och jägeribetjente äro dock för de hundar, som de i och för sina tjänster underhålla, frie från beskattning.»

Såsom af motiveringen i Herr Clairfelts motion inhemtas, har bemälda motionär med sitt förslag egentligen afsett att få det för ifrågavarande skatt nu satta maximum höjdt till 15 kronor.

I sådant hänseende anför motionären hurusom, enär penningevärdet i högst betydlig mån fallit sedan år 1861 och det skattebelopp, som då ansågs tillfyllestgörande, numera visade sig overksam, motionären funnit sig böra väcka omförmälda ändringsförslag för att i någon mån söka stäfja det, företrädesvis i städerna, allt mer tilltagande oskicket att hålla en mängd onyttiga hundar, hvarigenom ej allenast ett stort och nogsammt insedt obehag vållades, utan äfven faran ökades för uppkommande och spridande af den fruktansvärda sjukdomen »rabies canina», deraf vårt grannland Danmark under sistlidet år varit så svårt hemsökt.

Hvad motionären sålunda till stöd för den af honom föreslagna förhöjning af omförmälda skatts maximum anført, synes Utskottet vara väl grundadt. Anledningen till införandet af ifrågavarande beskattning var utan tvifvel att söka förekomma de olägenheter, som det stora antalet hundar, särskildt i sanitärt hänseende, förorsakar. Att på flera orter inom

landet, med nuvarande penningvärde, en skatt af högst 5 kronor icke utgör något verksamt medel för omförmälda syftemåls vinnande, torde erfarenheten ådagalägga.

För Utskottet tillgängliga statistiska uppgifter bestyrka ock detta.

I sådant afseende, och såsom äfven i öfrigt upplysande för bedömande af förevarande fråga, må hvad Stockholm angår nämnas följande.

År 1862, då hundskatten derstädes — införd i Maj månad nämnda år — utgjorde allenast 3 r:dr 33 öre, var antalet »skattlagda hundar» 3,394. Från och med år 1863 sattes skatten till 5 r:dr. Antalet skattlagda hundar nedgick då, år 1863 till 2,603 och år 1864 till 2,016. År 1865 höjde det sig åter till 2,445, men nedgick år 1866 till 2,396 och år 1867 till 2,297. Sedermera har det varit i ständigt stigande och utgjorde

år 1868	2,299.
» 1869	2,623.
» 1870	2,640.
» 1871	2,780.
» 1872	2,900.
» 1873	3,110.
» 1874	3,506.

Äfven några andra statistiska uppgifter, som ej torde vara utan allt intresse i ämnet, må här återgifvas.

Enligt de i Kongl. Sundhetskollégii underdåniga berättelser förekommande sammandrag af vederbörande veterinärers uppgifter om antalet insjuknade husdjur, som varit föremål för veterinärernes uppmärksamhet, utgjorde uppgifna antalet sådana hundar åren 1862—1864 och 1872—1874 följande:

1862	410.
1863	287.
1864	345.
1872	544.
1873	804.
1874	750.

eller i medeltal:

1862—1864	347.
1872—1874	699.

Till jemförelse med förhållandet här i landet i afseende å ifrågavarande beskattning må jemväl anföras, hurusom i Norge redan genom Lov

den 11 Juni 1857 tilläts att i »kjöbstæderne» och vissa »ladesteder» upptaga en årlig kommunal afgift af högst 3 *speciedaler* för hvarje hund.

Under erinran slutligen, att det ju alltid står vederbörande kommuner fritt att bestämma ej blott om någon hundskatt skall utgöras, utan äfven huruvida den endast för vissa särskilda slag af hundar bör utgå, tillåter sig Utskottet hemställa,

1:o

att det belopp, hvartill den i ofvan åberopade Kongl. kungörelsen den 12 Juli 1861 omförmälda årliga skatt för hund *högst* må uppgå, varder af Riksdagen förhöjdt till 15 kronor.

I det föregående är omförmäldt, hurusom Rikets åren 1859—1860 församlade Ständer, då de för Kongl. Maj:t anmälde sitt beslut om ifrågasvarande beskattning, tillika anhöllo, att Kongl. Maj:t täcktes utfärda nådig författning i ämnet och dervid meddela de närmare föreskrifter, som kunde finnas vara af behovet påkallade.

För den händelse nu Riksdagen bifaller hvad Utskottet ofvan under 1:sta punkten hemställt, torde, vid den ändring i förenämnda Kongl. kungörelsen den 12 Juli 1861, som deraf föranledes, berörda författning böra — utan annan rubbning i sjelfva grunderna — uti flera speciella hänseenden undergå revision för att bringas i öfverensstämmelse med vissa senare utkomna allmänna författningar, hvaribland särskildt gällande lagar angående kommunalstyrelse på landet och i stad; och föranlåtes Utskottet dreföre, under antydda förutsättning, hemställa,

2:o

att Riksdagen, vid underdånig anmälan om sitt beslut rörande förhöjning af det belopp, dertill skatten för hund högst må uppgå, tillika måtte i underdånighet anhålla att Kongl. Maj:t, med bibehållande i öfrigt af nu gällande grunder för ifrågasvarande beskattning, täcktes förnyad författning i ämnet utfärda.

Stockholm den 27 Februari 1877.

På Utskottets vägnar:

A. H. FOCK.